

Bol raz jeden somárik, ktorý len nedávno prišiel na svet. Polia i lúky pokrývalo aspoň pol metra snehu a v lesoch prituhlo mrazom. Somárik sa krbáľal v stajni na slame a mamička ho nežne zohrievala svojím dychom. Zavše mu rozpovedala príbeh na dobrú noc o oslici, ktorá za dávnych-pradávných čias spolu s volom v betlehemskej maštali zohrievala svojím dychom malé Jezuliatko. Tento príbeh musela somárikovi rozprávať stále dokolečka dokola. Sladko pri ňom zaspával, kým sa okolo maštale preháňalo vetrisko.

Jedného dňa sa somárik zobudil – ale kam zmizla jeho mamička? Nastražil uši a ustráchané sa poobzeral. Pri dverách stajne zbadal drobné dievča, alebo vari chlapca? Stál tam malý anjel, na hlave mal vlnenú čiapku a na sebe teplé nohavice, kabátik a okolo krku vlnený šál, inak bol bosý. To bosonohé dieťa muselo byť naozaj anjel. „Hľadáš mamu?“ spýtal sa anjelič. „Je predsa v maštali v Betleheme, kde v jasičkách svojím dychom zohrieva Jezuliatko. Mám ťa tam zaviesť? Vôbec to nie je ďaleko.“

Čo mu mal somárik odpovedať? Vydal zo seba hlasné I-ÁÁÁ, čo znelo ako radostné áno. V dedine sa medzitým zotmel. Deti sa práve vracali zo sánkovačky s vyštípanými lícami a omrznutými ušami. Zaujímalo ich, kamže sa chystajú somárik s anjelom.
„Sme na ceste k Jezuliatku v jasličkách, do Betlehema.“

